

Ἐπὶ μικροῦ ἀργυροῦ ἐλάσματος ὑπάρχουσιν ἐγκεχαραγμένοι αἱ λέξεις:

ΤΙΜΗΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΑΓΕΡΑΙΟΝ

ΑΠΟΝΕΜΗΘΕΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΕΝΝΑΙΟΝ ΠΙΣΤΟΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ Β' ΤΩΝ ΖΟΥΒΩΝ

Οὐδέποτε ἦτο ἀμοιβὴ δίκαιοτέρα οὔτε ἀξιοτέρα.

Ὁ κύων εἶχε μείνει, ὡς καὶ προτοῦ, εὐάγωγος, θωπεύων καὶ λείγων τοὺς φίλους του, ἄνευ ἀξιώσεων, ἀλαζονείας καὶ γρυλλισμῶν.

Οὐδ' ἐφαίνετο κἄν συναισθανόμενος τὴν ἀξίαν του, καὶ οὔτε τὴν οὐράν του οὔτε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκράτει ὑψηλότερα διὰ τοῦτο.

Τί μάθημα διὰ τοὺς ἀνθρώπους !

Ὁ Καλοπαπῆς ἐπέρανε τὴν ἀπαρίθμησην τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν τοῦ συντάγματος, οἵτινες, κατ' αὐτόν, ἦσαν ἄξιοι νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τοὺς προβιβασμούς.

— Ἄλλ' εἰπέ μας, παρισινέ, σὺ, διὰ τὸν ἑαυτὸν σου δὲν ἐπιθυμεῖς τίποτε ; ἠρώτησε δειλῶς ὁ Κρικῆς.

Ἡ ἀπλῆ αὐτῆ ἐρώτησις ἐστενοχώρησε τὸν Καλοπαπῆν ἐπεθύμει κἄτι, ἢ, μᾶλλον εἰπεῖν, τὸ ἠλπίζε· δὲν ἠθελεν ὅμως, μὴ πραγματοποιουμένης τυχὸν τῆς ἐλπίδος του, νὰ δώσῃ εἰς τοὺς συσρατιώτας του τὸ δίκαιωμα ν' ἀστευθῶσι μὲ τὴν ἀποτυχίαν τῶν ἐλπίδων του.

— Ἄκουσε, φίλε μου σὺ ἀπὸ τὰ προάστεια, ἀπήντησε νομίζω ὅτι καταντᾶς κἄπως ἀδιάκριτος. Ἐν τούτοις καὶ μὸλοντοῦτο θὰ ἔχω τὴν συγκατάβασιν νὰ σ' ἀνοίξω τὰ βάθη τῆς καρδίας μου· μάθε λοιπὸν, ματάκιά μου, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ μου ἐπρότεινε νὰ ἐκλέξω, ἢ στρατάρχης τῆς Γαλλίας ἢ ναύαρχος· ἀλλ' ἐγὼ ἐπροτίμησα νὰ μείνω λοχίας διὰ νὰ μὴ σ' ἀφήσω μόνον. Σ' ἐθυσίασα τὸ μέλλον μου, καθὼς βλέπεις· τί κερνᾶς λοιπὸν ;

Ἐνῶ ἐγέγων, ὁ Καλοπαπῆς, φοβούμενος μὴ ὁ Κρικῆς δὲν εὐχαριστηθῆ ἐκ τῆς ἀστειότητος ταύτης, ἐπλησίασεν εἰς τὸν Ἰωάννην Μεχῶ καὶ πλήττων αὐτοῦ τὸν ὄμρον:

